

רע"פ 5866/15 - אסי מיכאלי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 5866/15

לפני: כבוד השופט ס' ג'ובראן

המבקש: אסי מיכאלי

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע מיום 16.7.2015 בעפ"ת 6764-04-15 שניתן על ידי כבוד השופט ט' חיימוביץ; ובקשה לעיכוב ביצוע

בשם המבקש: עו"ד אבשלום גיספאן

החלטה

1. בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע (השופט ט' חיימוביץ) בעפ"ת 6764-04-15 מיום 16.7.2015, במסגרתו נדחה ערעור המבקש על הכרעת דינו של בית המשפט לתעבורה באשקלון (השופט א' מאושר) במיום 30.6.2014, ועל גזר דינו של בית המשפט לתעבורה באשדוד (השופט נ' חקלאי) בתת"ע 7753-06-13 מיום 12.3.2015.

2. בבית המשפט לתעבורה המבקש הורשע, לאחר ניהול הוכחות, בעבירת נהיגה בשכרות לפי סעיף 62(3) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961 (להלן: פקודת התעבורה), ביחד עם סעיפים 64ב(א)(3) ו-39א

לפקודת התעבורה ותקנה 169 לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961. זאת, לאחר שבבדיקת ינשוף שנערכה לו, נמצאה בגופו כמות אלכוהול בריכוז של 520 מיקרוגרם אלכוהול בליטר אוויר נשוף. בגזר דינו של המבקש, בית המשפט השית עליו פסילה מקבלת או החזקת רישיון נהיגה למשך 24 חודשים; פסילה מקבלת או החזקת רישיון נהיגה למשך 4 חודשים על תנאי למשך 3 שנים; 3 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים, שלא ינהג ברכב כאשר הוא פסול מלנהוג; וקנס כספי בסך 1,200 ש"ח.

3. המבקש ערער על הכרעת הדין ועל גזר הדין לבית המשפט המחוזי, אשר דחה את ערעורו על שני חלקיו. ביחס להכרעת הדין, קבע בית המשפט המחוזי כי לא נפל פגם בממצאיו העובדתיים של בית המשפט לתעבורה, ודחה את טענת המבקש כי בית המשפט לתעבורה שגה בקבלו כראיה העתק צילומי של בדיקת הכיול אשר נערכה למכשיר הינשוף. ביחס לגזר הדין, בית המשפט המחוזי עמד על כך שלעבירת נהיגה בשכרות נלוות פסילת מינימום, וכי בעניינו של המבקש לא התקיימו התנאים לסטייה ממנה לקולה, למרות עיכוב של שנה וחמישה חודשים בפתיחת ההליכים נגדו.

4. בבקשה שלפניי, עותר המבקש מבית משפט זה ליתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי, ולהורות על זיכוי. זאת, בשל אי קבילותו של ההעתק הצילומי של בדיקת הכיול אשר נערכה למכשיר הינשוף באמצעות נערכה למבקש בבדיקת שכרות. עוד עותר המבקש להורות על הקלה בעונשו, שכן לטענתו העיכוב בפתיחת ההליכים נגדו מצדיק סטייה לקולה מעונש המינימום הקבוע בסעיף 39א לפקודת התעבורה.

5. אין בידי לקבל את הבקשה למתן רשות ערעור. עניינו של המבקש כבר נדון בפני שתי ערכאות. הלכה היא, כי אין מעניקים רשות לערעור שני, אלא אם עולה סוגיה עקרונית בעלת חשיבות כללית, בין משפטית ובין ציבורית (ראו: ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיה) (13.7.1982)), או אם ישנם שיקולי צדק ייחודיים בנסיבות המקרה (ראו: רע"פ 5066/09 אוחיון נ' מדינת ישראל (22.4.2010)). עיינתי בבקשה למתן רשות הערעור, ובפסקי הדין של בית המשפט לתעבורה ובית המשפט המחוזי ואני סבור כי אין מקום להתערב בהם. במקרה שלפניי, בקשת רשות הערעור אינה מעוררת שאלה משפטיות עקרוניות, ואינה מעלה שיקולי צדק ייחודיים. עניינה של הבקשה הוא בעניינו הפרטני של המבקש, ונוגעת לניהול משפטו והוכחת הרשעתו. על כן, אינני מוצא כי המבקש הצביע על עילה המצדיקה דיון ב"גלגול שלישי".

6. יתרה מכך, טענותיו של המבקש נוגעות גם לחומרת העונש שהושת עליו. הלכה היא כי טענות לעניין זה אינן מקימות עילה למתן רשות ערעור אלא במקרים חריגים של סטייה ניכרת ממדיניות הענישה (ראו: רע"פ 1174/97 רפאלי נ' מדינת ישראל (24.3.1997); בר"ע 2853/91 פלוני נ' מדינת ישראל (13.8.1991)). סבורני כי המקרה הנוכחי אינו נמנה על אותם מקרים, וכי סטייה כאמור לא הוכחה על ידי המבקש. סעיף 39א לפקודת התעבורה קובע פסילת מינימום למשך 24 חודשים על הרשעה בעבירה של נהיגה בשכרות שבה הורשע המבקש. בית המשפט לתעבורה שקל את העיכוב בפתיחת ההליכים נגד המבקש ואת התמשכותם, ומצא כי קיימים שיקולים נגד סטייה לקולה מעונש פסילת המינימום, ובפרט רמת השכרות הגבוהה שנמצאה בבדיקת הינשוף. קביעה זו אושרה בפסק דינו של בית המשפט המחוזי. בנסיבות אלה, לא התקיימו התנאים למתן רשות ערעור על חומרת העונש, ואין מקום להתערב בעונש שהושת על המבקש.

7. סוף דבר, הבקשה נדחת. משכך, ממילא בקשת עיכוב ביצוע הפסילה מתייתרת. המבקש יפקיד את רישיונו לא יאוחר מיום 16.10.2015.

ניתנה היום, י"ח באלול התשע"ה (2.9.2015).

ש ו פ ט
